

Arrest

nr. 54 529 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 november 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 november 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 september 2010.

1.3. Op 28 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Rafah, gelegen in de Gazastrook. In 2001 verliet u Gaza om in Irak en Jordanië aan de slag te gaan als vertaler voor het bedrijf Blackwater. In 2005 keerde u naar Gaza terug. Op 28 december 2008 werd uw thuisadres in Rafah door de Israëlische luchtmacht gebombardeerd. Hierbij kwamen uw vader, uw beide zussen, uw neef en uw nicht om het leven. In de zomer van 2009 stelden twee aanhangers van " Hamas " u voor om zich als strijder bij deze beweging aan te sluiten. U gaf te kennen dat u weigerde te strijden voor iets waarin u niet geloofde. In augustus 2009 werd u door hetzelfde tweetal naar het plaatselijke bureau van " Hamas " meegenomen. U werd er gedurende vier dagen vastgehouden, tijdens deze detentieperiode werd u herhaaldelijk beledigd en geslagen. Enkele uren na uw vrijlating werd u opnieuw opgepakt en naar het " Hamas "-bureau overgebracht. Na deze aanhouding werd u er gedurende één nacht vastgehouden. In de hierop volgende periode werden de herstelwerken aan uw woning een viertal keer vernield. U nam aan dat aanhangers van " Hamas " hiervoor verantwoordelijk waren. Uit onvrede over het optreden van " Hamas " raakte u een tiental keer verwickeld in straatgevechten met aanhangers van deze beweging. Eind augustus 2009 werd u bij een dergelijk gevecht in het rechteronderbeen geschoten. Voor medische zorg trok u vervolgens naar een kliniek in Egyptisch Rafah. Na uw terugkeer naar de Gazastrook trok u naar het plaatselijke bureau van " Hamas ". Aldaar werd u 4.000 dollar geboden om de regio te verlaten. Vanwege de aanhoudende moeilijkheden met aanhangers van " Hamas " ging u op dit voorstel in. Op 30 oktober 2009 verliet u de Gazastrook en voer naar een onbekende bestemming in Europa. Op 18 november 2009 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u afkomstig bent uit de Gazastrook en tot en met oktober 2009 in Rafah, gelegen in de Gazastrook, verbleven heeft en wel om volgende redenen.

Vooreerst blijkt u niet bij machte ook maar enig begin van bewijs neer te leggen om uw identiteit en uw afkomst te staven. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de geografie en levensomstandigheden in de Gazastrook te gering is om aan uw voorgehouden afkomst geloof te kunnen hechten. Zo slaagt u er niet in om een identiteitskaart die door de Palestijnse autoriteiten uitgereikt wordt te beschrijven. U stelt dat dit er niet was in die periode (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gezien u verklaart geboren en getogen te zijn in de Gazastrook kan er toch van u verwacht worden dat u in de loop der jaren dergelijk document onder ogen hebt gekregen en kan beschrijven. Verder verklaarde u verkeerdelijk dat Rafah in het noorden van de Gazastrook gelegen is, dit terwijl Rafah in het zuiden van de Gazastrook gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gezien u hier een groot deel van uw leven hebt doorgebracht wekt uw bewering de nodige verbazing. Verder stelde u dat er in uw regio voornamelijk dollars worden gebruikt, de Sheqel zou naar uw zeggen maar zelden worden gebruikt. U gevraagd naar de coupures waarin Sheqel-biljetten circuleren, moet hierop het antwoord schuldig blijven. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat u er zelfs niet eens aan dacht 'hiernaar' te kijken (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de Sheqel het meest courante betaalmiddel is in de Gazastrook en de vaststelling dat u geen enkele coupure kunt benoemen kan dan ook niet overtuigen. Voorts verklaarde u dat de steden Khan Yunis en Deir al Balah op de Westelijke Jordaanoever gelegen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat deze steden in de Gazastrook gelegen zijn, respectievelijk op een vijftal en een tiental kilometer van Rafah vandaan. Verder bent u niet vertrouwd met de ligging van Brazil-camp (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit vluchtelingenkamp in Rafah gelegen is. Daarnaast bent u niet vertrouwd met de telefooncode van de Gazastrook. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat u die nooit heeft gebruikt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gezien u hier, en zoals reeds werd opgemerkt, een groot deel van uw leven beweert te hebben doorgebracht, kan ook dit niet overtuigen. Deze lacunes in uw kennis, betreffende elementaire gegevens over de levensomstandigheden in de Gazastrook, ondermijnen uw bewering dat u van Rafah afkomstig bent en er tot oktober 2009 verbleef volledig. Vermits de door u ingeroepen moeilijkheden kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielerelaas evenzeer.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bleek u vertrouwd met bepaalde gegevens betreffende de levensomstandigheden in de Gazastrook. Zo weet u dat er naast een Palestijns ook een Egyptisch Rafah bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p.4), weet u in te schatten hoe veraf Rafah van Gaza city gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p.5), situeert Ramallah en Jericho correct op de Westelijke Jordaanoever (zie gehoorverslag CGVS, p.5), somt een aantal geografische locaties in Rafah op (zie gehoorverslag CGVS, p.5), weet dat er nabij Rafah een vernielde luchthaven

gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p.6), weet dat de Israëlische kolonies nabij Rafah verlaten werden (zie gehoorverslag CGVS, p.6), bent vertrouwd met een lokale televisiezender (zie gehoorverslag CGVS, p.6), weet dat er in Rafah geen universiteit gevestigd is (zie gehoorverslag CGVS, p.7) en somt een aantal doelwitten op die eind 2008 door het Israëlische leger gebombardeerd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Vermits deze kennis door studie verworven kan worden, weegt ze echter niet op tegen uw onwetendheid over bepaalde elementaire gegevens betreffende de levensomstandigheden in uw voorgehouden afkomstregio en voldoet bijgevolg niet als staving van uw voorgehouden afkomst.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering geboren en getogen te zijn geweest in de Gazastrook. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vluchtmotieven die zich hier zouden hebben afgespeeld en hebt u het voor het CGVS onmogelijk gemaakt zich een correct beeld te vormen van uw identiteit, uw afkomst en nationaliteit en kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ter staving van de door u aangehaalde medische problemen legt u een attest voor opgesteld door psychiater Dr. B.(...) A.(...). Uit dit attest blijkt dat hij zich baseert op uw verklaringen waaraan gezien bovenstaande observaties geen geloof kan worden gehecht. Het loutere feit dat u medische problemen zou hebben wordt door ons niet betwist. Dient in dezer te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het redelijkheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij voert aan dat de door hem aangehaalde problemen en beweerde vervolging in se verband houden met zijn etnische origine als Palestijn en het zich niet willen aansluiten bij Hamas, zodat deze problemen dan ook verband houden met de criteria vastgelegd in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Aangezien hij vreest voor zijn fysieke integriteit, mag tevens worden aangenomen dat de vervolging voldoende ernstig is. Een terugleiding naar zijn land van herkomst kan in zijn hoofde dan ook ernstige consequenties hebben, aldus verzoeker. In ondergeschikte orde verzoekt hij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt immers een nieuwe arrestatie door Hamas, kan zijn fysieke integriteit niet gegarandeerd worden zoals blijkt uit de eerdere feiten van mishandeling en is bovendien de algemene situatie in de Gazastrook in het algemeen en in Rafah in het bijzonder zeer onstabiel, zodat ook hierdoor zijn fysieke integriteit in het gedrang komt. Hij herhaalt in dit verband dat hij eerder reeds werd vastgehouden en mishandeld en hij het slachtoffer was van een bombardement waarbij zijn ganse familie om het leven kwam.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de nota's van verzoekers raadsman genomen tijdens het interview, een fax van verzoekers raadsman gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorafgaand aan het interview en een verslag van psychiater B. A..

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze genoemd artikel zou geschonden zijn en verzoeker geeft hieromtrent in zijn verzoekschrift ook niet de minste toelichting. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Verzoeker laat tevens na te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het middel omschreven

redelijkheidsbeginsel zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit de Gazastrook en tot en met oktober 2009 in Rafah, gelegen in de Gazastrook, verbleven heeft. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) hij niet bij machte is ook maar enig begin van bewijs neer te leggen om zijn identiteit en zijn afkomst te staven, (ii) zijn kennis van de geografie en levensomstandigheden in de Gazastrook te gering is om aan zijn voorgehouden afkomst geloof te kunnen hechten, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en deze vaststelling evenzeer de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt vermits de door hem ingeroepen moeilijkheden kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio (iii), hij weliswaar vertrouwd bleek met bepaalde gegevens betreffende de levensomstandigheden in de Gazastrook maar deze kennis door studie verworven kan worden en dan ook niet opweegt tegen zijn onwetendheid over bepaalde elementaire gegevens betreffende de levensomstandigheden in zijn voorgehouden afkomstregio en (iv) uit het attest van psychiater Dr. B. A. blijkt dat hij zich baseert op verzoekers verklaringen waaraan gezien bovenstaande observaties geen geloof kan gehecht worden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 september 2010 (CG nr. 0918895), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De Raad wijst er in eerste instantie op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet

aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

Wat betreft het gebrek aan documenten, citeert verzoeker vooreerst rechtsleer waaruit blijkt dat het in het geval van asielzoekers eerder de regel dan de uitzondering is dat geen identiteitsdocumenten of andere documenten ter staving van het relaas kunnen worden voorgelegd. Verzoeker herhaalt dat zijn documenten door Israëlische soldaten vernietigd werden toen hun boot gecontroleerd werd bij het uitvaren. Voorts voert hij aan dat het gehoor soms stroef verliep en hij niet altijd even goed de vragen begreep die hem werden gesteld of waar de interviewer precies op doelde. Hij wijst erop dat hij lijdt aan een posttraumatische stress stoornis, waarvoor hij nog steeds in behandeling is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was hiervan vooraf op de hoogte gebracht, doch tijdens het interview was geen psycholoog aanwezig, aldus nog verzoeker. Ook zijn geringe kennis van de geografie en de levensomstandigheden in de Gazastrook wijt verzoeker aan verwarring van zijnentwege en aan de enorme psychologische druk die het interview bij hem teweeg bracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker betreffende zijn documenten niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerdere blote beweringen dienaangaande, beweringen – zijnde dat zijn documenten tijdens zijn vlucht werden vernietigd door Israëlische soldaten – waaraan naar het oordeel van de Raad geen geloof kan worden gehecht. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker hieromtrent geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd. Zo stelde hij bij aanvang van het gehoor, wanneer hem gevraagd werd naar zijn reisweg *“Op 28 of 29 oktober 2009 diende KV zich naar Gaza beach te begeven, vertrok er met een klein bootje, passeerden een boot van het Israëlische leger, deze hield hen echter niet tegen, ondernemen niks als je de regio verlaat, staan alleen niet toe om terug te keren.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Nadat hem gevraagd werd of hij documenten had, wijzigde verzoeker zijn verklaringen en beweerde hij: *“Heeft er geen meer, toen KV in 2010 Gaza verliet, werd boot gecontroleerd door Israëlische legerboot, die controleerden documenten, hielden KV's documenten in, verbrandden deze.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Met betrekking tot zijn vlucht, merkt de Raad daarenboven nog op dat uit het psychiatrisch verslag blijkt dat verzoeker ten overstaan van psychiater Dr. B.A. verklaarde dat hij erin geslaagd is zijn land per schip te ontvluchten met de hulp van zijn ex-vriendin, een Israëlische soldate. Noch tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker melding van deze ex-vriendin of van het feit dat zij hem zou geholpen hebben bij zijn vlucht. Integendeel, tijdens zijn gehoor stelde hij *“KV zocht Hamas leden op, ging naar hun bureau, zei dat hij wou vertrekken, vroeg hen hoe, hierop zeiden ze dat ze KV 4.000 \$ konden geven, dat zou de prijs zijn van KV's gronden, KV accepteerde dit aanbod, kreeg dit geld niet rechtstreeks, Hamas-leden zeiden dat ze het geld direct aan smokkelaar zou geven die KV het land zou uitsmokkelen, twee weken later verliet KV het land effectief.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Ook dit aspect van verzoekers relaas komt de Raad overigens volstrekt ongeloofwaardig over. Er kan immers niet worden ingezien waarom Hamas, die verzoeker herhaaldelijk onder druk zou hebben gezet om zich als strijder bij hen aan te sluiten, hem hierbij tot twee maal toe zou hebben opgepakt, vastgehouden en geslagen en voortdurend de herstelwerken aan zijn woning zou hebben vernield, verzoeker vervolgens zou helpen en hem zelfs geld zou geven om Gaza te kunnen verlaten.

De Raad benadrukt verder dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn identiteit, zijn afkomst en zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen wél mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, situeert verzoeker verkeerdelijk Rafah aan de noordkant van Gaza, beweert hij dat in de regio vooral met dollars wordt betaald en de sheqel er heel zelden worden gebruikt (administratief dossier, stuk 4, p. 4), terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ingevolge de Israëlische blokkade van Gaza sinds 2006 geldtransfers van buitenlandse valuta, waaronder de Amerikaanse dollar, onmogelijk wordt gemaakt en de sheqel de enige munt is die vanuit Israëlische banken en Palestijnse banken uit de Westbank naar Gaza wordt getransfereerd zodat de sheqel dan ook het meest courante betaalmiddel is in Gaza. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker hiervan geen enkele coupure zou kunnen benoemen indien hij tot voor kort in de Gaza zou hebben verbleven (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Voorts is verzoeker niet op de hoogte van de telefooncode van Gaza (administratief dossier, stuk 4, p. 7), situeert hij de steden Deir al Balah en Khan Yunis op de Westelijke Jordaanoever, terwijl deze zoals blijkt uit het administratief dossier in de Gazastrook gelegen zijn, respectievelijk op een tiental en een vijftal kilometer van Rafah vandaan en kan hij zich de ligging van het vluchtelingenkamp Brazil niet herinneren (administratief dossier, stuk 4, p. 4-5), terwijl dit nochtans in Rafah gelegen is. Deze vaststellingen zijn des te meer opmerkelijk daar verzoeker zelf verklaarde dat Gaza, waar hij het

grootste deel van zijn leven beweert te hebben doorgebracht, erg klein is zodat de genoemde lacunes in verzoekers kennis zijn bewering van Rafah afkomstig te zijn en er tot oktober 2009 te hebben verbleven, ondermijnen. Dat verzoeker bepaalde gegevens over de levensomstandigheden in Gaza wél kent of partieel kent, doet niets af aan bovenstaande overwegingen aangezien deze kennis, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, door studie kan worden verworven.

Waar verzoeker ter verschoning van de vaststellingen van de bestreden beslissing wijst op de psychologische druk die het interview bij hem teweeg bracht, merkt de Raad op dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt en een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit niet in de weg staat dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op bepaalde algemene kennisvragen aangaande zijn voorgehouden regio van afkomst. Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat verzoeker tijdens het gehoor dermate verward zou zijn geweest dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift. In de mate verzoeker in dit verband verwijst naar de nota's van zijn raadsman en voorhoudt dat er verwarring was bij de vraagstelling en de vraag niet geheel duidelijk was, wijst de Raad er op dat deze beweringen geenszins kloppen en verzoeker op de vraag waar Rafah gelegen is "in het noorden of het zuiden", antwoordt "noorden"; op de vraag met betrekking tot de gebruikte munt antwoordt "dollars" en stelt dat de sheqel in de Westbank wordt gebruikt, hij deze nooit gebruikt om politieke redenen en hij de sheqel niet kan beschrijven omdat hij er zelfs niet wil naar kijken; en uitdrukkelijk stelt dat Deir al Balah en Khan Yunis steden zijn die op de Westbank gelegen zijn, hetgeen niet klopt met de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier.

Ook het feit dat verzoeker lijdt aan een posttraumatische stress stoornis, zoals blijkt uit een door hem bijgebracht psychiatrisch verslag, kan naar het oordeel van de Raad geen verklaring bieden voor verzoekers gebrekkige kennis aangaande een aantal essentiële zaken omtrent de Gazastrook. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het verslag blijkt dat de psychiater zich grotendeels baseert op de verklaringen van verzoeker zelf (zie onder meer reden van verwijzing), waaraan om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht. Voorts leest de Raad in het verslag *"Bij de eerste kontakten zien we een redelijk en verstandig man die op elk niveau voldoet aan de kliniek van een ernstig post traumatische stress stoornis. Er is een grote lijdensdruk.*

Hij is coöperatief in het gesprek maar toont ook duidelijk tekenen van argwaan en vervreemding. Hij is ontheemd en doolt veel doelloos rond. Soms als dissociatieve fugue reactief op een trigger soms radeloos op zoek naar houvast en referentie om nachtmerries te ontlopen.

Het is duidelijk dat patiënt worstelt met zichzelf. Zijn zelfbeeld en zelfwaarde zijn gekwetst. Dit uit zich oa in zijn reactie op onrespectvolle bejegening en uitdaging.

Er zijn ernstige slaapstoornissen en nachtmerries die refereren naar doorgemaakte traumata.

Derealisaties en depersonalisaties komen frequent voor.

Er is een afgestompt effect en een bedrukte stemming.

Herbelevingen, trigger reacties en reenactment komen frequent voor; (patiënt heeft hier inzicht over maar kan het niet stoppen of tegenhouden). zo gaat hij ondanks het besef veilig te zijn, zijn omgeving checken en controleren als verbleef hij nog in gaza. Qua temperament is hij geneigd op het gevaar of te gaan om zich ervan te vergewissen of om het te elimineren? In gaza kan je dit zien als aangepaste overlevingsstrategieën, hier leidt het soms tot onaangepaste reacties en kan het hem in problemen brengen. (Hier zien we in de triade 'flight fight freeze' eerder het reactie type 'fight', 'erop afgaan' of 'de zaak aanpakken en oplossen' naar voor komen, dit is een binnen ptsd verklaarbaar reactie type)"

De Raad is van oordeel dat deze aangehaalde psychologische problemen niet kunnen verklaren waarom verzoeker bepaalde gegevens betreffende de levensomstandigheden in de Gazastrook wel kon noemen doch hij er anderzijds niet slaagt om op aan aantal andere eenvoudige vragen met betrekking tot zijn regio, eenduidige en correcte antwoorden te geven. Uit het medisch verslag blijkt immers geenszins dat de posttraumatische stress stoornis waaraan verzoeker lijdt zijn (cognitief) geheugen zou aangetast hebben. Zijn problemen kunnen ook niet verklaren waarom verzoeker geen enkel begin van bewijs indient van zijn identiteit, zijn afkomst of zijn tewerkstelling. Hij wordt overigens bijgestaan door een raadsman die hem de nodige hulp zou kunnen bieden teneinde overtuigingsmateriaal voor te leggen en klaarheid te scheppen over zijn identiteit, zijn plaats van herkomst, zijn eventuele vrees voor vervolging en zijn eventuele nood aan bescherming. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers vraag om internationale bescherming in schril contrast staat met de verklaringen die verzoeker aflegde tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en waar hij, gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, stelde *"Ik vrees voor niets."* en hij vervolgde: *"In Palestina is er niets meer sinds de oorlog in 2008. Ik heb daar geen huis meer. Ik kan dit niet heropbouwen. Leven in Palestina is heel hard. Ik heb daarna besloten om naar ergens anders te gaan. Ik wil een goed leven hebben."* Gevraagd of hij nog

bijkomende opmerkingen had, antwoordde verzoeker ontkennend en hij maakte verder niet het minste gewag van problemen die hij met Hamas zou gekend hebben (administratief dossier, stuk 10, p. 2).

Gelet op bovenstaande overwegingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering geboren en getogen te zijn in Rafah, gelegen in de Gazastrook, en er tot oktober 2009 te hebben verbleven, noch aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit en afkomst heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS